

Uneori toamna...

Eugenia Calancea

Iarăși începe cerul să plouă,
E dimineată și-afară e pustiu
Și vine din nou ora două,
Când îmi este greu să scriu.

Încearcă ușor vântul a bate,
E toamna vieții când curge din nor,
Dar gândul meu fuge departe,
La acel dulce înger păzitor.

Frunzele cad de vreme amorțite,
Că uneori toamna mai vine și ger,
Iar eu scriu cuvinte încă nerostite,
Privirea se-ndreaptă sus la cer.

Zboară speriate și păsări călătoare,
Se-adună să plece undeva,
Acolo unde e mai mult soare,
La fel cum era și la noi cândva.

De sus cerul lacrimi aduce,
Cu ropot rece și chiar amare,
Timpul urât parcă fuge,
Dar soarele din nou apare.

Dispare din inimă, chiar iubirea,
Ce ne-a legat de timp pe noi,
Dispare ce-i mai frumos fericirea,
Din toamne împărțite-n doi.

Cred c-a venit și-a doua șansă,
Din nou vreau să te iubesc,
Toamna mă trezește iar la viață,
Gândul bun mă face să trăiesc